

Ο ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ

(αρ. φυλλ. 72)

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ

Νοέμβριος - Δεκέμβριος 2015

« ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΜΕ »

Τί άλλο δηλώνει, ἂν ὄχι τέλεια συγκατάβαση καὶ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀσημιότερους τῶν ἀνθρώπων τὸ γεγονός ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς, ὅταν ἦρθε στὴ γῆ, συγκρότησε τὸν ὄμιλο τῶν Ἀποστόλων Του ἀπὸ φτωχοὺς καὶ ταπεινοὺς καὶ ἀγραμμάτους ψαράδες. Κι' ἂν αὐτὸ εἶναι ἔτσι, τότε τί πρέπει νὰ ποῦμε γιὰ τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς κάλεσε καὶ ἀνθρώπους ἀπὸ κείνους ποὺ εἶχαν τὴ χειρότερη τότε φήμη μὲς στὴν κοινωνία, ἀνθρώπους ποὺ ζοῦσαν μέσα στὴν ἀνομία καὶ τὴ σκληρότητα. Κι' ὅμως, κάλεσε καὶ τέτοιους. Καὶ τοὺς ἔκανε Ἀποστόλους Του. Καὶ Εὐαγγελιστές! Ἀπόδειξη ὁ Ματθαῖος.

Ὁ πρῶν τελώνης. Ὁ μετέπειτα ἅγιος καὶ ἀπόστολος καὶ εὐαγγελιστής. Τὸ ἀναφέρει ὁ ἴδιος τὸ περιστατικὸ στὸ Εὐαγγέλιό του. Συνέβη κάποια ἀπὸ κείνες τὶς μέρες, διηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστής, νὰ διαβαίνει ὁ Ἰησοῦς ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη Καπερναοῦμ, τὴν παραθαλάσσια. Καὶ καθὼς περπατοῦσε πέρασε ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ κάποιο γραφεῖο εἰσπραξῆς φόρων. Τὴ

στιγμὴ ἐκείνη ὁ ὑπάλληλος τοῦ γραφείου –Ματθαῖος στὸ ὄνομα– βρισκόταν ἐκεῖ, στὸ τραπέζι του καὶ ἐργαζόταν. Ἄδικοι ἄνθρωποι οἱ φοροεισπράκτορες τότε. Ἄρπαγες, ἄπληστοι, ἐκμεταλλευτές, ἔβγαζαν ἄνομα κέρδη ἀπὸ τὴν εἰσπραξὴ τῶν δασμῶν τοῦ διακομιστικοῦ ἐμπορίου. Ὅσο ἤθελαν φούσκωναν τὰ πο-

σά. Ἐνα μέρος τὸ ἀπέδιδαν στὸ κράτος. Τὸ ὑπόλοιπο... Στὴν τσέπη τους. Εἶχε γίνει τὸ ὄνομα τελώνης συνώνυμο τῆς αἰσχροκέρδειας, τῆς ἔλλειψης κάθε ἴχνους ἀνθρωπιᾶς... Αὐτὸν τὸν τελώνη εἶδε ὁ Κύριος – τὸν κοίταξε ἐκφραστικά, μέχρι τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του- καὶ τοῦ ἔκανε τὴν πρόσκληση: «Ἀκολού-

θησέ με». Ἡ ὅλη ἔκφραση τοῦ Διδασκάλου, ὁ τρόπος του, ἡ φωνὴ του σαγηνεύσαν τὸν Ματθαῖο. Δὲν ἔμεινε νὰ τὸ σκεφτεῖ. Σηκώθηκε, τ' ἄφησε ὅλα ὅπως ἦταν, καὶ τὸν ἀκολούθησε, δικὸς Του πλέον. Κι' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ τόση ἦταν ἡ χαρὰ του καὶ ἡ τιμὴ ποὺ ἐνωθε, ὥστε ...

(Συνέχεια στὴν 11^η σελίδα)

Θα ήθελα να σās αφηγηθώ την προσωπική μου ιστορία, πού με συγκλόνισε, κάποια χρόνια πριν και τὸ καλὸ πὸν εἶδα ἀπ' τὸν Ἅγιο Ραφαήλ.

Εἶχα ἓνα σοβαρὸ πρόβλημα ὑγείας, τὸ ὁποῖο με ταλαιπωροῦσε γιὰ χρόνια. Εὐχόμουν, προσευχόμουν καὶ παρακαλοῦσα νὰ γίνω καλά καὶ νὰ ξαναβρῶ τὶς δυνάμεις μου, ὥστε νὰ μπορῶ ξανά νὰ φροντίσω καὶ νὰ ζῶ τὴ ζωὴ μου ὁμαλὰ με τὴν οἰκογένειά μου.

Ἐνα βράδυ, πρὶν κοιμηθῶ, πήρα ἓνα βιβλίο τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ, πὸν μοῦ εἶχαν χαρίσει κάποιοι συγγενεῖς ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη καὶ τὸ διάβασα ὥσπου ν' ἀποκοιμηθῶ. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶδα ἓνα "ζωντανὸ" ὄνειρο: ...Περπατοῦσα σ' ἓνα μονοπάτι πὸν ὀδηγοῦσε σ' ἓνα ἄγνωστο βουνό. Κουραζόμουν ν' ἀνέβω, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ φτάσω στὸ βουνό. Ἐφτάσα μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη πόρτα, μπῆκα μέσα καὶ ἀκολούθησα ἓνα μικρὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι πὸν κατέληγε μπροστὰ σ' ἓνα ἐκκλησάκι. Μπῆκα μέσα, γιατί ήθελα νὰ ἀνάψω ἓνα κεράκι. Τὸ ἐκκλησάκι δὲν ἦταν ὅπως τὰ ἄλλα ἐκκλησάκια πὸν εἶχα ἐπισκεφτεῖ στὸ παρελθόν. Ἀριστερὰ μου ὑπῆρχε ἓνας μεγάλος βράχος, ὅπου κάπου στὴ μέση, βρισκόταν ἓνα καντηλάκι πὸν σιγόκαιγε. Πιὸ πάνω ὑπῆρχε μιὰ εἰκόνα. Ἦταν ἡ εἰκόνα Ἁγίου Ραφαήλ, τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης. Προσπάθησα νὰ ἀνέβω στὸ βράχο, νὰ πάρω λίγο λαδάκι καὶ νὰ προσκυνήσω τὴν εἰκόνα, ἀλλὰ δὲν τὰ κατά-

φερα. Ἐκανα λοιπὸν τὴν προσευχή μου, ἄναψα τὸ κεράκι μου, κι ἔφυγα... Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, σκεφτόμουν καὶ προσπαθοῦσα νὰ θυμηθῶ, ἂν ἔχω ἐπισκεφτεῖ αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐκκλησάκι πάνω στὸ βουνό... Δὲν γνῶριζα αὐτὸ τὸ μέρος, δὲν ἤξερα κὰν πὸν βρισκόμουν... μοῦ ἦταν ἄγνωστο.

Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὰ μεγάλο διάστημα, μοῦ εἶπαν κάποιοι φίλοι νὰ πᾶμε βόλτα στὸ Μαραθῶνα καὶ νὰ ἐπισκεφτοῦμε ἓνα μικρὸ ἐκκλησάκι στὸ Ἄνω Σούλι, τὸ ὁποῖο βρισκόταν σ' ἓνα πανέμορφο σημεῖο ἐπάνω στὸ βουνό καὶ εἶχε χτιστεῖ σχετικὰ πρόσφατα. Ὅταν ἀνεβαίναμε τὸ δρόμο πρὸς τὸ βουνό, μοῦ φαινόταν τὸ σημεῖο γνῶριμο. Δὲν εἶχα ὅμως ξαναπάει ποτέ. Φτάσαμε στὴν πύλη καὶ τότε συνειδητοποίησα ὅτι βρισκόμουν στὸ σημεῖο πὸν εἶχα δεῖ στὸ ὄνειρό μου. Δὲν τὸ πίστευα... Προχωρήσαμε στὸ μικρὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι καὶ μπῆκαμε στὸ μικρὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ. Αὐτὸ πὸν ἀντίκρισα ἦταν συγκλονιστικὸ. Ὁ χῶρος, ὁ βράχος, τὸ καντηλάκι στὸ ἴδιο σημεῖο. Ἡ εἰκόνα με τοὺς Ἁγίους ἐκεῖ, νὰ με κοιτοῦν καὶ νὰ με καλωσορίζουν... Γέμισε ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ συναισθήματα πίστεως, δυνάμεις, χαρᾶς, συγκίνησης, εὐγνωμοσύνης ... Βούρωσα... Ζοῦσα στὴν πραγματικότητα τὸ ὄνειρό μου. Προσευχῆθηκα καὶ εὐχαρίστησα τὸν Ἅγιο Ραφαήλ γι' αὐτὸ πὸν ζοῦσα. Ἐνας μοναχὸς πὸν βρισκόταν ἐκεῖ μου ἔδωσε λαδάκι καὶ ἀπὸ τότε ἐπισκέπτομαι συχνὰ τὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ρα-

φαήλ στο Άνω Σούλι του Μαραθώνα. Από εκείνη τη συγκλονιστική στιγμή, μέχρι και σήμερα, η κατάσταση της υγείας μου έχει βελτιωθεί πάρα πολύ και ζω ήρεμη κι ευτυχισμένη με την οικογένειά μου. Άς είναι δοξασμένο Το Όνομά Του.

Δήμητρα Β., Άττική

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΛΑΜΠΟΣ ΚΙ' Ο ΘΕΟΣ

Από μικρό παιδί ήταν άντάρτης. Καρδιά ανυπότακτη και γενναία. Προερχόταν από τις αλησιμόνητες πατρίδες, από το μαρτυρικό Πόντο. Από μικρός ασκήθηκε στις παιδικές ομάδες πετροπόλεμου. Όταν ξερριζωνόταν ο Χριστιανισμός από τον Πόντο, ο νεαρός Λάμπος παλικάρι ανυπόταχτο, ψύχραιμο, άποφασιστικό, χαρισματούχος άντάρτης, δεν περίμενε να σφαγεί άοπλος και πήρε τα βουνά, κρατώντας το ντουφέκι της Ρωμιοσύνης. Οί ομάδες στις όποιες συμμετέχει κάνουν αίφνιδιαστικές επιθέσεις στις όρδες του Τοπάλ Όσμαν και των άλλων αίμοβόρων Τούρκων ληστών. Διασπούσαν άνθρωποκτόνους κλοιούς και κάναν ανοίγματα για να ξεφύγουν τα γυναικόπαιδα που οί Τούρκοι τα προόριζαν για σφαγή.

Μετά την Μικρασιατική καταστροφή, ο Λάμπος σκουπίζει το δάκρυ για τις «χαμένες» πατρίδες και έρχεται στην Ελλάδα, με τσακισμένα τα έθνικά του ιδανικά. Γίνεται οικογενειάρχης και μάλιστα πολύτεκνος. Αλλά, ήρθε και εδώ η κα-

τοχή και έπειτα το αντίστροφο. Την ανυπόταχτή του ψυχή συγκινούν τα τραγούδια και τα συνθήματα. Και βροντά και πάλι το ντουφέκι του. Όμως, τα συνθήματα δεν ήταν μόνο άπελευθερωτικά, ήταν και αθεϊστικά και οί ήγέτες δεν ήταν μόνο ήγέτες λευτεριάς, αλλά και ήγέτες σφάχτες. Η ψυχή του Λάμπου βραχυκυκλώθηκε από αθεϊσμό. Οί πάντες γύρω του, με ψυχολογική προπαγανδιστική τέχνη, κλόνισαν το Θεό από μέσα του. Τόν μετέβαλαν σε σκέτο όργανο πολεμικής μηχανής. Ήταν άριστοτέχνης του άνταρτοπολέμου. Ανέβηκε άργότερα και στο Γράμμο και έμεινε εκεί μέχρι τη συντριβή του από το στρατό.

Ο μάρμπα-Λάμπος κατάφερε να ξεφύγει στο παραπέτασμα, στις ανατολικές χώρες και έζησε εκεί έρημος για πολλά χρόνια. Στο ύπόστρωμα της καρδιάς του ήταν τίμιος και δίκαιος. Νόμιζε ότι πολεμάει για το δίκαιο του λαού. Με την

ειλικρίνεια της καρδιάς του συμβούλευε τους συντρόφους να εφαρμόσουν το δίκαιο και να μην έξαπατούν το λαό. Τώρα, μακριά από τους κεφαλαιοκράτες, έλέγχει τους εργατοπατέρες συντρόφους που δέλυτονται το λαό, αλλά τον θυσιάζουν στη δική τους δημαγωγία. Και επαναστάτησε έντονα. Η γενναία ψυχή του προστάτευε πάντα τους άδικημένους. Όταν προστάτευε το λαό από τους κεφαλαιοκράτες ήταν χρήσιμος. Τώρα που έλέγχει τους συντρόφους είναι επικίνδυνος. Οί παλιοί σύντροφοι τον παρέσυραν

στο υπόγειο της λέσχης τους. Τότε αϊφνιδιαστικά χύμηξαν έναντίον του με ρόπαλα και σιδερένιες βέργες, για να τον θανατώσουν κρυφά. Ὅμως ὁ ἔμπειρος ἀντάρτης, ψύχραιμος καὶ γρήγορος τοὺς ξέφυγε.

Ἀπὸ τότε μελέτησε τὴ σαπίλα τῶν καθεστῶτων. Γύρισε στὴν Ἑλλάδα μὲ τσακισμένα πάλι τὰ λάβαρα τῶν ιδεῶν του, ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὶς δικές του ἐπαναστάσεις. Ἔσβησε ὁ κόσμος μέσα του κι' ἔγινε ἄνω κάτω. Στὸν παράδεισο τοῦ Θεοῦ δὲν πίστευε. Ὁ κόκκινος παράδεισος, ποὺ γι' αὐτὸν θυσιάστηκε, ἔγινε θρύψαλα.

Κάποτε ἀρρώστησε στὰ γηρατιά του κι' ὁ θάνατος ἄρχισε νὰ τὸν προειδοποιεῖ ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος. Στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, παρὰ τὶς ιδεολογικές του περιπέτειες, ἦταν τίμιος καὶ δίκαιος. Αἰσθανόμενος τὴν αἰωνιότητα γύρω του αἰσθάνθηκε τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Μόλις τὸν ἀντιλήφθηκε τὸν παραδέχθηκε. Ὅταν ἓνας καθηγητὴς, συγχωριανὸς του, πῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθεῖ καὶ κουβέντισε μαζί του, ὁ μάρμπα-Λάμπος τοῦ εἶπε: - Φθάνομε στὸ τέλος τῆς ζωῆς μας, φεύγομε σὲ λίγο. - Θὰ πᾶς κοντὰ στὸ Θεὸ καὶ στὴν κρίση Του. Θὰ εἶσαι ἔτοιμος γιὰ τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ; - Ποιὸς μπορεῖ νὰ μᾶς βεβαιώσῃ ὅτι ὑπάρχουν αὐτά; - Ἡ ψυχὴ σου καὶ ἡ συνείδησή σου. - Πῆγε κανεὶς καὶ τὰ εἶδε ὅτι ὑπάρχουν; - Αὐτοὶ ποὺ λένε ὅτι δὲν ὑπάρχουν, πῆγαν καὶ εἶδαν ὅτι δὲν ὑπάρχουν καὶ λένε ὄχι; Τότε ὁ δίκαιος μάρμπα-Λάμπος ξέσπασε τὴν πικρία τῆς ψυχῆς του ἐναντίον τῶν προπαγανδιστῶν τοῦ ἀθεϊσμοῦ, ποὺ μὲ φορτικὸ τρόπο ἔβγαζαν ἀπὸ μέσα του τὸ Θεό. Ἀντιπαθοῦσε τὴ βρωμιὰ τῶν παρασκηνίων, ἀκόμη καὶ τοῦ δικοῦ του κόμ-

ματος. Στὸ τέλος ξέσπασε: - «Ἔτσι θὰ τοὺς πῶ κι' ἐγὼ αὐτοὺς ποὺ λένε ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεὸς καὶ κόλαση καὶ παράδεισος. Πῆγαν καὶ εἶδαν ὅτι δὲν ὑπάρχουν;». Μὲ αὐτὸ τὸ συλλογισμὸ κλονίστηκε μέσα του ἡ σιγουριὰ τοῦ ἀθεϊσμοῦ. Ἄρχισε νὰ ἀμφιβάλλει στὸν ἀθεϊσμό του. Ἐλευθερώθηκε ἡ καρδιά του καὶ ἐπάνηλθε μέσα του ἡ πίστη τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Σὲ λίγο, δέχθηκε ἐξομολόγο καὶ τὴ Θεία Κοινωνία. Μετὰ συνήθιζε νὰ λέει: -«Ἄνθρωπος ποὺ δὲν πατάει στὴν ἐκκλησία, ἀπὸ αὐτὸν προκοπὴ περιμένεις;» ...

Μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια βρισκεται στὸ δωμάτιό του ἔτοιμοθάνατος ἀνάμεσα στὴν οἰκογένεια καὶ τοὺς συγγενεῖς. Ξαπλωμένος ἀνάσκελα ἔκλεισε τὰ μάτια του. Ἡ γυναίκα του φώναξε ἀνήσυχτα: - «Γιατί κλείνεις τὰ μάτια, ἀνοιχτὰ νὰ τὰ ἔχεις». (Νόμιζε αὐτὴ ὅτι ὅταν ὁ ἄρρωστος ἔχει κλειστὰ τὰ μάτια πεθαίνει). Τότε ὁ ἔτοιμοθάνατος μάρμπα-Λάμπος εἶπε: - «Ὅταν ἔχω κλειστὰ τὰ μάτια, μπορῶ καὶ βλέπω καλύτερα τὸ Θεό. Ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμο ποὺ βλέπετε, ὅλον ὁ Θεὸς τὸν δημιουργῆσε. Καὶ ἦρθε στὴ γῆ καὶ σταυρώθηκε γιὰ νὰ τὸν σώσει. Καὶ λυπᾶμαι πάρα πολὺ ποὺ καὶ σήμερα ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν θέλουν νὰ ἀκούσουν τὸ ὄνομά του».

Ὅλοι προβληματίστηκαν μὲ τὰ λόγια του. Ὁ Θεὸς τὸν φύλαξε μέχρι τὰ βαθιὰ γηρατιά του νὰ μελετήσῃ τὸ τέλος τῶν ἐπαναστάσεων, νὰ δεῖ ὅτι κάθε ἐπανάσταση γκρεμίζει τὴ σαπίλα τοῦ παρελθόντος. Τάξει παραδείσους, ἀλλὰ στὸ τέλος ἀφήνει κι' αὐτὴ τὴ δική της σαπίλα καὶ τὰ δικά της ἐγκλήματα καὶ ἐγκαταλείπει τὴν ἱστορικὴ παρουσία της. Στὸ τέλος πάντοτε ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ Θεοῦ.

ΜΑΓΙΣΣΕΣ, ΧΑΡΤΟΡΙΧΤΡΕΣ, ΚΑΦΕΤΖΟΥΔΕΣ

Πόσοι και πόσοι άνθρωποι ανασφαλείς δὲν καταφεύγουν σὲ μάγους, καφετζοῦδες καὶ χαρτορίχτρες γιὰ νὰ μάθουν τί θὰ τοὺς συμβεῖ στὸ μέλλον, γιὰ τὸ ποῖα θὰ εἶναι ἡ μοίρα τους, ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ ποῦ θὰ βροῦν κάποιον θησαυρό. Εἶναι νὰ ἀπορεῖ κανεὶς μὲ τὴν τόση ἀφέλεια. Ἄν οἱ κάθε εἶδους τσαρλατάνοι γνῶριζαν τὸ μέλλον, θὰ γνῶριζαν πρῶτα τὸ δικό τους. Ἄν εἶχαν τὴν ἱκανότητα νὰ βρίσκουν κρυμμένα πράγματα, θὰ ἔβρισκαν ὅλους τοὺς κρυμμένους θησαυρούς, ἢ τὸν ἀριθμὸ τοῦ λαχείου ποῦ θὰ κερδίσει. Ἄν εἶχαν τὴν ἱκανότητα νὰ κάνουν ἀνακαλύψεις, θὰ ἔβρισκαν τὸ φάρμακο τοῦ καρκίνου, θὰ πλούτιζαν καὶ δὲν θὰ εἶχαν ἀνάγκη νὰ «φορολογοῦν» τοὺς ἀφελεῖς...

ΑΝΟΙΞΕ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΕΦΡΩΣΗ ΝΕΚΡΩΝ

Στὴν ὀλοκλήρωση τοῦ θεσμικοῦ πλαισίου ποῦ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἴδρωση ἀποτεφρωτηρίων νεκρῶν στὴν Ἑλλάδα προχώρησε τὸ ὑπουργεῖο Περιβάλλοντος. Ὅπως ἀναφέρει ἡ Καθημερινή, τὰ ἀποτεφρωτήρια «ἀποδεσμεύθηκαν» χωρικὰ ἀπὸ τὰ νεκροταφεῖα καὶ ἡ ἐγκατάστασή τους εἶναι πολὺ εὐκολότερη. Ἡ ἀπόφαση, τὴν ὁποία ὑπογρά-

φει ὁ ὑπουργὸς Περιβάλλοντος Πάνος Σκουρλέτης, ἀφορᾷ στὴ διαδικασία περιβαλλοντικῆς ἀδειοδότησης τῶν Κέντρων Ἀποτέφρωσης Νεκρῶν (ἢ ὀστών), ὀλοκληρώνοντας τὸ θεσμικὸ πλαίσιο.

ΕΞΑΛΛΟΣ Ο ΖΟΥΡΑΡΙΣ

Σὲ ἑξαλλη κατάσταση ἐμφανίστηκε κατὰ τὴ διάρκεια ἀνάγνωσης τῶν προγραμματικῶν δηλώσεων ὁ Κώστας Ζουράρης, ποῦ δικαίως τὰ ἔβαλε μὲ τὸ ἀμαρτωλὸ Παιδαγωγικὸ Ἴνστιτούτο. Ὁ Ζουράρης ἀποκάλυψε μάλιστα ὅτι στὰ σχολικὰ βιβλία ἔχουν κάνει ... λογοκρισία μέχρι καὶ στὸν λόγο Κολοκοτρώνη στὴν Πνύκα. Ὅπως εἶπε ὁ Ζουράρης, «ἔχει περικοπεῖ ὁ λόγος τοῦ Θεόδωρου Κολοκοτρώνη στὴν Πνύκα στὰ σχολικὰ βιβλία, καθὼς αὐτὸς ἀναφερόταν σὲ μουσουλμάνους κατακτητὲς καὶ κάτι τέτοιο δὲν ἦταν “μετανεωτερικό”». Ἐπιπλέον ἐπισήμανε ὅτι «δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διδάσκεται ἡ προστακτικὴ μὲ ὀδηγίες καφετιέρας. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν ἀφαιρεθεῖ ἀπὸ τὰ βιβλία τὰ δημοτικὰ τραγούδια καὶ νὰ ἔχουν μπεῖ συνταγὲς μαγειρικῆς». Διάβασε καὶ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ σχολικὸ βιβλίο τῆς Γλώσσας τῆς ΣΤ' Δημοτικοῦ ὅπου οἱ ... φωστῆρες τοῦ Ἰνστιτούτου ἐνέκριναν νὰ γελοιοποιοῦνται μέχρι καὶ οἱ Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι μὲ τὴν φράση «Ἐλεύθερος Πολιορκημένους καὶ δῶς' του»! Γιὰ νὰ δώσει τὸ πραγματικὸ στίγμα αὐτῶν ποῦ ἔχουν στὰ χέρια τους τὴν παιδεία, τονίζοντας ὅτι «τὸ κατιναριὸ καὶ τὸ βλακόμουτρο ποῦ ἔγραψε αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ ξέρει ὅτι χάρη στοὺς ἐλεύθερους πολιορκημένους εἶναι ἐλεύθερο νὰ γράφει αὐτὰ ποῦ γράφει. Τὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια εἶναι ἡ 3^η μικρασιατικὴ καταστροφή τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας».

Ἐδῶ καὶ 20 χρόνια ποὺ γράφω δημοσιεύματα, στὸ πρῶτο μου ἄρθρο σὲ τοπικὴ ἔφημερίδα τοῦ Κιλκίς μὲ τίτλο «Ἡ φαυλότητα τῆς πολιτικῆς καὶ οἱ πολιτικοὶ τῆς φαυλότητος» - δὲν ἔκρυψα ποτὲ τὴν ἀπέχθεια καὶ τὴν περιφρόνηση ποὺ νιώθω γιὰ τὰ καθάρματα τοὺς Εὐρωπαϊγοὺς, ὅλο αὐτὸ τὸ μνημονιακὸ σκυλολόγι, τοὺς δημίους τοῦ λαοῦ μας. Ἀπὸ ὅλους τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, βιώσαμε καὶ ζήσαμε τὶς μεγαλύτερες καταστροφές ἐξ αἰτίας τῆς κακουργίας τους. Κατάπαυσε τὴν μεγαλειώδη ἀπάτη τοῦ «δυτικοῦ πολιτισμοῦ»... Καρτερούσαμε, «οἱ πάντοτε εὐκολόπιστοι καὶ πάντα προδομένοι» (Σολωμός), ἀπὸ τὴν «πολιτισμένη Εὐρώπη» βοήθεια καὶ συναντίληψη. Ἀπὸ ποῖα Εὐρώπη; Ἀπὸ τὴν «πολιτισμένη Εὐρώπη» τῶν Κονκισταδόρων ποὺ ἐξόντωσαν εἴκοσι ἑκατομμύρια ἰθαγενεῖς τῆς Ἀμε-

ρικῆς καὶ ἐξαφάνισαν ἐν ψυχρῷ τὸ πολιτισμὸ τους; Τὴν Εὐρώπη τῆς Ἱερᾶς Ἐξέτασης, τῶν Σταυροφοριῶν καὶ τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου; Τὴν «προοδευτικὴ Εὐρώπη» τοῦ κατακτητῆ μὲ τὴν ... τιάρα, τοῦ θηρίου τῆς Ρώμης τοῦ Πάπα; Τὴν Εὐρώπη τοῦ δουλεμπορίου, τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας καὶ τῶν δυῶ παγκόσμιων ἀνθρωποφαγῶν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα; Καὶ ἐπαναλαμβάνω, οἱ δυτικὲς δυνάμεις προκάλεσαν ὅλες τὶς συμφορὲς τοῦ Νεώτερου Ἑλληνισμοῦ. Δὲν ὑποδούλωσαν οἱ Ὀθωμανοὶ τὸν

Βυζαντινὸ Ἑλληνισμό. Εἶχε ἐξουθενωθεῖ, λεηλατηθεῖ, κατακερματισθεῖ ἀπὸ τὶς ἄγριες ἐπιδρομὲς τῆς παπικῆς ψευτοεκκλησίας. Ἀποφράς ἡμέρα τοῦ Γένους δὲν εἶναι ἡ 29 Μαΐου 1453, ἀλλὰ ἡ 13η Ἀπριλίου 1204. Τότε «ἔάλω ἡ Πόλις», ὄχι ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς ὀρδὲς τῶν σταυροφόρων - συμμοριῶν. Τὰ χρόνια τῆς δουλείας ἐπέπεσαν ὅλοι οἱ ἀρχαιοκάπηλοι καὶ ἐγκληματίες, καταστρέφοντας Παρθενῶνες, μίαν πνευματικὴν Γενοκτονία ὅπως προσφυῶς ὀνομάστηκε..... Ἀπὸ τὴν μι-

κρασιατικὴ καταστροφή καὶ τὸν ἐμφύλιο ὡς καὶ τὴν κυπριακὴ τραγωδία, πάντοτε μπροστὰ μας οἱ Εὐρωπαῖοι. Οἱ Τούρκοι ἦταν καὶ εἶναι πειθήνια ἐνεργούμενά τους. Καὶ πάντοτε ἔβρισκαν πέντε-δέκα ἡμέτερα καθάρματα-Γραικύλους τῆς σήμερον, γιὰ νὰ κάνουν τὴν βρώμικη δουλειά... Κατακρεοῦργησαν τὴν γλώσσα

μας, περιφρόνησαν τὴν παράδοσή μας, γιὰ νὰ γίνουμε δῆθεν Εὐρωπαῖοι. Ἄς τὸ χωνέψουμε. Ἐξασθένηση τῆς Ὀρθοδοξίας, σημαίνει πλήγμα στὰ θεμέλια τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Φτάνει τόσα χρόνια τὸ μπουκωμά μας μὲ τὰ ξυλοκέρατα, τὶς γουρουνοτροφές τῶν Φράγκων. Λύκοι εἶναι προβατόσχημοι ποὺ θέλουν νὰ μᾶς ἐξαφανίσουν ὡς λαὸ ἱστορικό... Κλείνω μὲ δυὸ ἐπεισόδια ἀπὸ τὴν πρόσφατη ἱστορία μας... «Στὶς ἀρχὲς τῆς Κατοχῆς καὶ στὴν πλατεία Κλαυθμῶνος, ποὺ τὴν εἶχανε μεταβάλλει οἱ

Γερμανοὶ σὲ χῶρο στάθμευσης, ἕνας Γερμανὸς σωφὲρ ἔτρωγε ἀπὸ τὴν καρβάνα του τὸ φαί του, καθισμένος στὸ σκαλοπάτι τοῦ αὐτοκινήτου του. Τότε ἕνα παιδάκι, ἴσα μὲ ἑφτὰ-ὄχτῳ χρόνων, ἄπλωσε τὸ χεράκι του, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι κάτι θὰ τοῦ ἔδινε γιὰ νὰ ρίξει στὸ πεινασμένο στομάχι του ὁ Γερμανὸς στρατιώτης. Ἀντὶ ὅμως ὁ στρατιώτης νὰ κάνει τότε μιὰ ἀνθρώπινη χειρονομία ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐλεΐνῃ καὶ βάρβαρη πράξη. Ἄφησε στὸ σιδερένιο σκαλί τὴ γιομάτη καρβάνα του, σηκώθηκε ἀπάνου, ἄρπαξε τὸ μὲ πνεῦμα ἰκεσίας τεντωμένο χέρι τοῦ παιδιοῦ, τὸ στήριξε πάνω στὸ γόνατό του καί, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ κόσμου, τὸ ἔσπασε στὰ δυὸ σὰν ξερὸ κλαδί. Κι' ἐνῶ τὰ μάτια τοῦ Ἀρμένη δακρῦζουν στὴ θύμηση τῆς σκληρῆς αὐτῆς εἰκόνας, μοῦ προσθέτει: - Ἦμουν αὐτόπτης μάρτυς κι' ἔφυγα ἀπὸ κεὶ φτύνοντας αὐτὸν καὶ τὴ φυλλὴ του ὀλόκληρη». Τὸ γεγονὸς περιέχεται στὸ βραβευμένο ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν βιβλίον «Οἱ σφαγῆς τῶν Καλαβρῦτων» τοῦ Κώστα Καλαντζῆ (Ἀθήνα, 1962, σελ. 26). Τὸ δεύτερο ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Χρ. Ἀγγελολομάτη (Τὸ χρονικὸν τῆς μεγάλης Τραγωδίας». «Οἱ παλαιότεροι θὰ ἐνθυμοῦνται τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰδησιν εἰς τὰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας, μίαν ἡμέραν τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1924. Τὸ προσέγγισαν εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν ἀγγλικὸν πλοῖον «Zän» μετέφερε 400 τόνους ὀστών Ἑλλήνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀπὸ τὰ Μουδανιά εἰς τὴν Μασσαλίαν, πρὸς Βιομηχανοποίησιν. Οἱ ἐργᾶται τοῦ λυμένος Θεσσαλονίκης, πληροφορηθέντες τὸ γεγονὸς ἐμπόδισαν τὸ πλοῖον νὰ ἀποπλεύσῃ, ἐπενέβη ὅμως ὁ Ἄγγλος πρόξενος καὶ ἐπετράπη ὁ ἀπόπλους». Τὰ πηγαιναν τὰ κόκκα-

λα τὰ ἱερὰ τῶν σφαγιασθέντων Ἑλλήνων γιὰ «σαπούνη Μασσαλίας». Οἱ Τοῦρκοι τὸ πούλησαν, οἱ Γάλλοι τὸ ἀγόρασαν, οἱ Ἄγγλοι διευκόλυναν καὶ οἱ Γερμανοὶ ἀργότερα μιμήθησαν. Ὅλη ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση δηλαδὴ. (Ἀποσπάσματα τοῦ δασκάλου κ. Δήμ. Νατσιοῦ, ποῦ δημοσιεύθηκε στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίδα «Χριστιανικὴ Σπίθα» Σεπτ. - Ὀκτωβρ. 2015, σελὶς 6)

ΟΙ ΚΟΡΑΚΕΣ ΠΕΝΘΟΥΝ ΓΙΑ ΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗ ΤΟΥΣ

Ὁ Ἱεροδιάκονος Πάμπο (1852 - 1883) ἔζησε στὸ νησί Βαλαάμ, ὅπου ὑπηρετοῦσε στὴ γραμματεία τοῦ ἐκεῖ ἐγκατεστημένου Μοναστηριοῦ. Ἀγαποῦσε πολὺ τὴ φύση καὶ πέρασε μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς του παρατηρώντας τὰ φυσικὰ φαινόμενα τῆς περιοχῆς καὶ ιδιαίτερα τῆς λίμνης Λοτόγκα. Ὁ πατὴρ Πάμπο εἶχε μεγάλη ἀγάπη στοὺς κόρακες τοὺς ὀλοιοὺς ἔτρεφε καθημερινὰ ἀπὸ τὸ δικό του φαγητό. Στὶς 27 Νοεμβρίου τοῦ 1883 ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ μετὰ ἀπὸ σύντομη ἀσθένεια. Τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας του ὄλοι οἱ κόρακες τῆς περιοχῆς πῆγαν καὶ στάθηκαν στὴ στέγη τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Πέτρου καὶ Παύλου, ὅπου ψαλλόταν ἡ ἐξόδιος Ἀκολουθία σκίζοντας τὸν ἀέρα μὲ τὰ κρωξίματά τους, λὲς καὶ πενθοῦσαν κι' αὐτὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ εὐεργέτη τους. Τὴν ὥρα ποῦ τὸ σκῆνωμά του μεταφερόταν ἀπὸ τὸ κα-

θολικό στον τόπο της ταφής του, όλο το σμήνος των πουλιών ακολουθήθηκε την πομπή, συνεχίζοντας να κράζει θλιμμένα. Μάλιστα όταν η πομπή έφθασε στη δυτική πύλη του Μοναστηριού, όπου έψάλλη ένα Τρισάγιο, οι κόρακες στάθηκαν στα γύρω δένδρα, περιμένοντας να τελειώσει, και μετά ακολούθησαν την πομπή μέχρι το κοιμητήριο. Εκεί στάθηκαν και πάλι πάνω στα δένδρα, γεμίζοντας τον αέρα με τις θλιμμένες φωνές τους. Οι πατέρες έψαλλαν το «Αιώνία ή μνήμη» και μετά άνεχώρησαν. Τα κοράκια όμως, πιστά στον ευεργέτη τους, έμειναν εκεί, πετώντας πάνω από τον τάφο του πατέρα Πάμπο. Τα κραξίματα τους ακούγονταν όλη τη νύχτα μέχρι πέρα μακριά.

ΦΡΙΚΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ «ΧΑΛΙΦΑΤΟΥ»

Όπου η άμερικανική ήγεσία υποστήριξε άκραιες ισλαμικές ομάδες να ανατρέψουν κοσμικούς δικτάτορες στο όνομα της «δημοκρατίας και της έλευθερίας», ο ντόπιος χριστιανικός πληθυσμός υποχρεώθηκε ή να μεταστραφεί στο Ίσλαμ ή να πεθάνει. Πηγή: The Gatestone Institute. Και οι πολλοί χριστιανοί έπέλεξαν τον θάνατο. Πρόσφατο παράδειγμα προέρχεται από το Χαλέπι, όπου στις 28 Αυγούστου 12 χρι-

στιανοί άφου βασανίσθηκαν, βιάστηκαν δημόσια, άκρωτηριάστηκαν, τελικά άποκεφαλίσθηκαν και τα σώματά τους σταυρώθηκαν από τους τζιχαντιστές, διότι δεν έγκατέλειψαν τον Χριστό για τον Μωάμεθ. Οι τζιχαντιστές περιέφεραν μπροστά από πλήθος ένα δωδεκάχρονο άγόρι. Του έκοψαν τα δάχτυλα, καθώς άρνήθηκε, με σθένος, να άσπαστεί το Ίσλαμ. Το έδειραν άλύπητα, λέγοντας στον πατέρα του πως θα σταματήσουν μόνο αν αυτός μεταστραφεί. Άρνήθηκε. Τότε βασάνισαν και αυτόν, μαζί με άλλους δυο χριστιανούς. Κατόπιν, όλοι τους, και το άγόρι, σταυρώθηκαν. Τα σώματά τους άφέθηκαν στους σταυρούς επί δυο ήμέρες και δεν έπετραπη σε κανέναν να πλησιάσει. Το γεγονός αυτό μας θυμίζει την Άγία Ειρήνη, που μαρτύρησε μαζί με τους Άγίους Ραφαήλ και Νικόλαο από φανατικούς μουσουλμάνους της έποχής εκείνης. Ήταν και εκείνη δωδεκαετής, όπως το άγοράκι στο Χαλέπι της Συρίας και άρνήθηκε και εκείνη να άλλαξοπιστήσει, παρά τα βασανιστήρια που υπέστη. Της έκοψαν το χέρι και το πόδι με σπαθί, της έριξαν βραστό νερό στο στόμα και την έκαψαν ζωντανή, μπροστά στους γονείς της, αλλά ούτε εκείνη ούτε κανείς άλλος δεν πρόδωσε τον Χριστό. Μαρτύρησαν όλοι. Και 500 χρόνια μετά, η θεία Πρόνοια φανέρωσε τους μαρτυρήσαντες Άγίους, για να στηρίξουν τους Χριστιανούς σε μια χρονική περίοδο με παρόμοιες συνθήκες με τη δική Τους...

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΑΡΚΙΝΟΠΑΘΟΥΣ

Πριν από χρόνια, όταν ήμουν έφημέριος στον ιερό Ναό του Άγίου Βασιλείου Πειραιώς, μ' έκάλεσαν να έ-

ξομολογήσω ἐκτάκτως, κατόπιν δι-
κῆς του ἐπιθυμίας, ἓνα νέο ἄνδρα,
42 ἐτῶν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα, ἦτο
Ξενοφῶν. Ὅταν πῆγα, ἦταν σὲ κα-
κὴ κατάσταση. Ὁ καρκίνος μὲ τὶς
ραγδαίαις μεταστάσεις τὸν εἶχε προ-
σβάλλει καὶ στὸ κεφάλι. Οἱ μέρες
του μετρημένες. Καὶ μοῦ εἶπε τὰ ἔ-
ξης, γιὰ τὸ πῶς πίστεψε, ἀφοῦ ὕ-
πηρξε, ὅπως τὸ τόνισε, «σκληρὸς ἄ-
θεος» καὶ ἄπιστος. «Ἦλθα ἐδῶ πρὶν
ἀπὸ 35 περίπου μέρες, σ' αὐτὸ τὸ
δωμάτιο τῶν δυὸ κλινῶν. Δίπλα μου
ἦταν ἤδη κάποιος ἄλλος ἄρρωστος,
μεγάλος στὴν ἡλικία, 80 περίπου ἐ-
τῶν. Αὐτὸς ὁ ἄρρωστος, πάτερ μου,
παρὰ τοὺς φοβεροὺς πόνους ποὺ εἶ-

χε στὰ κόκκαλα
-ἐκεῖ τὸν εἶχε
προσβάλλει ὁ
καρκίνος- συνε-
χῶς ἀναφωνοῦ-
σε «Δόξα Σοι, ὁ
Θεός! Δόξα Σοι,
ὁ Θεός!...» Στὴ
συνέχεια ἔλεγε
καὶ πολλὰ ἄλ-
λα προσευχὰς,
ποὺ ἐγὼ ὁ ἀνεκκλησιάστος καὶ ἄθε-
ος τὶς ἄκουγα γιὰ πρώτη φορά. Κι
ὅμως, πολλὰς φορές μετὰ ἀπὸ τὶς
προσευχὰς του ἠρεμοῦσε -κι' ἐγὼ
δὲν ξέρω μὲ ποιὸν τρόπο- καὶ τὸν ἔ-
παιρνε γλυκύτατος ὕπνος. Ὑστερα
ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ὥρες ξυπνοῦσε ἀπὸ
τοὺς ἀφόρητους πόνους, γιὰ νὰ ξα-
ναρχίσει καὶ πάλιν «τὸ Χριστέ μου,
Σ' εὐχαριστῶ! Δόξα στὸ ὄνομά Σου!...
Δόξα Σοι, ὁ Θεός!... Δόξα Σοι, ὁ Θε-
ός!...» Ἐγὼ μούγκριζα ἀπὸ τοὺς πό-
νους, κι αὐτὸς ὁ συνασθενής μου, μὲ
τοὺς ἀφόρητους πόνους, δοξολο-
γοῦσε τὸν Θεό. Ἐγὼ βλαστημοῦσα
τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία, κι αὐ-
τὸς μακάριζε τὸν Θεό, τὸν εὐχαρι-
στοῦσε γιὰ τὸν καρκίνο ποὺ τοῦ ἔ-

δωσε καὶ τοὺς πόνους ποὺ εἶχε. Τό-
τε ἐγὼ ἀγανακτοῦσα ὄχι μόνον ἀπὸ
τοὺς πόνους τοὺς φρικτοὺς ποὺ εἶ-
χα, ἄλλα καὶ γιατί ἔβλεπα αὐτόν,
τὸν συνασθενή μου, νὰ δοξολογεῖ
συνεχῶς τὸν Θεό. Αὐτὸς ἔπαιρνε
σχεδὸν κάθε μέρα «τὴν Θεία Μετα-
λαβία» κι ἐγὼ ὁ ἄθλιος ξεροῦσα ἀ-
πὸ ἀηδία.

- Σκάσε, ἐπὶ τέλους! σκάσε ἐπὶ τέ-
λους νὰ λὲς συνεχῶς «Δόξα Σοι, ὁ
Θεός!» Δὲν βλέπεις πῶς Αὐτὸς ὁ Θε-
ός, ποῦ ἐσὺ τὸν δοξολογεῖς, Αὐτὸς
μᾶς βασανίζει τόσο σκληρὰ; Θεὸς εἶ-
ναι αὐτός; Δὲν ὑπάρχει. Ὅχι! δὲν ὑ-
πάρχει... Καὶ αὐτὸς μὲ γλυκύτητα ἀ-
παντοῦσε: «Ὑπάρχει, παιδί μου, ὑ-

πάρχει καὶ εἶναι
στοργικὸς Πατέ-
ρας, διότι μὲ τὴν
ἄρρώστια καὶ
τοὺς πόνους μᾶς
καθαρίζει ἀπὸ
τὶς πολλὰς μας
ἁμαρτίες. Ὅπως
ἂν ἀσχολιόσουν
μὲ καμιά σκλη-
ρὴ δουλειά, ὅ-

που τὰ ροῦχα σου καὶ τὸ σῶμα σου
θὰ βρωμοῦσαν κυριολεκτικῶς, θὰ
χρειαζόσουν μία σκληρὴ βούρτσα
γιὰ νὰ καθαριστῆς καλά, κι ἐσὺ καὶ
τὸ σῶμα σου καὶ τὰ ροῦχα σου, κα-
τὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ ὁ Θεὸς χρησι-
μοποιεῖ τὴν ἄρρώστια σὰν εὐεργετι-
κὸ καθαρισμὸ τῆς ψυχῆς, γιὰ νὰ τὴν
προετοιμάσει γιὰ τὴ Βασιλεία τῶν
οὐρανῶν». Οἱ ἀπαντήσεις του μ' ἐ-
κνεύριζαν ἀκόμη περισσότερο καὶ
βλαστημοῦσα θεοὺς καὶ δαίμονες.
Δυστυχῶς οἱ ἀντιδράσεις μου ἦσαν
ἀρνητικὲς, μὲ τὸ νὰ φωνάζω: «Δὲν
ὑπάρχει Θεός... Δὲν πιστεύω σὲ τί-
ποτα... Οὔτε στὸν Θεὸ οὔτε σ' αὐτὰ
τὰ «κολοκύθια» ποὺ μοῦ λὲς περὶ
Βασιλείας τοῦ Θεοῦ σου...»

Θυμάμαι τις τελευταίες του λέξεις:
- Περίμενε και θα δεις με τα μάτια σου πώς χωρίζεται η ψυχή απ' το σώμα ενός Χριστιανού που πιστεύει. Είμαι άμαρτωλός, αλλά το έλεός Του θα με σώσει. Περίμενε, θα δεις και θα πιστέψεις! ... Και ή μέρα αυτή έφθασε. Από το νοσοκομείο θέλησαν να βάλουν ένα «παραβάν», όπως ήταν καθήκον τους, αλλά εγώ διαμαρτυρήθηκα. Τους είπα «όχι, γιατί θέλω να δω πώς αυτός ο γέρος θα πεθάνει!!!». Τον έβλεπα λοιπόν να δοξολογεί συνεχώς τον Θεό. Πότε έλεγε κάποια «Χαίρε» για την Παναγία, που αργότερα έμαθα ότι λέγονται «Χαιρετισμοί». Κατόπιν σιγοέπαλλε το «Θεοτόκε Παρθένε», το «Από των πολλών μου άμαρτιών...», το «Άξιόν έστι», κάνοντας συγχρόνως και πολλές φορές το σημείο του σταυρού. Σήκωσε κάποια στιγμή τα χέρια του και είπε: «Καλώς τον Άγγελό μου! Σ' ευχαριστώ, που ήλθες με τόση λαμπρά συνοδεία να παραλάβεις την ψυχή μου. Σ' ευχαριστώ!... Σ' ευχαριστώ!...» Άνασκήκωθη λίγο, ξανασήκωσε τα χέρια του ψηλά, έκαμε το σημείο του σταυρού, σταύρωσε τα χεράκια του στο στήθος του και έκοιμήθη! Ξαφνικά το δωμάτιο πλημμύρισε από φώς, λες και μπήκαν μέσα δέκα ήλιοι και περισσότεροι, τόσο πολύ φωτίστηκε το δωμάτιο! Ναι, εγώ ο άπιστος, ο άθεος, ο ύλιστής, ο «ξίπασμένος», όμολογώ ότι όχι μόνον έλαμψε το δωμάτιο άλλα και μια ωραιότατη μυρωδιά άπλώθηκε σ' αυτό, άκόμη και σε όλόκληρο τον διάδρομο, και μάλιστα όσοι ήσαν ξυπνητοί και μποροΰσαν, έτρεχαν εδώ κι εκεί, για να διαπιστώσουν από που ήρχετο ή παράξενη αυτή μυρωδιά. Έτσι, πάτερ μου, πίστεψα, γι' αυτό και φώναξα για Έξομολόγο ύ-

στερα από τρεις ήμέρες. Την άλλη μέρα όμως, τα βάλια με τους δικούς μου, την μάνα μου και τον πατέρα μου, ύστερα με τα δυο μεγαλύτερα αδελφια μου, με τη γυναίκα μου, τους συγγενείς και τους φίλους, και τους φώναξα και τους έλεγα:

- Γιατί δεν μου μιλήσατε ποτέ για τον Θεό, την Παναγία και τους Άγίους; Γιατί δεν με όδηγήσατε ποτέ στην Έκκλησία; Γιατί δεν μου είπατε ότι ύπάρχει Θεός και ύπάρχει και θάνατος και κάποτε αυτή ή ψυχή θα χωρισθεί από το σώμα για να δώσει τον λόγο της; Γιατί με σπρώξατε με την συμπεριφορά σας στην άθεία και στον μαρξισμό; Έσείς με μάθατε να βλαστημώ, να κλέβω, να άπατώ, να θυμώνω, να πεισιμώνω, να λέω χιλιάδες ψέματα, να άδικώ, να πορνεύω... Έσείς με μάθατε να είμαι πονηρός, καχύποπτος, ζηλιάρης, λαίμαργος, φιλάργυρος και κακός. Γιατί δεν μου διδάξατε την άρετή; Γιατί δεν μου διδάξατε την άγάπη; Γιατί δεν μου μιλήσατε ποτέ για τον Χριστό; Γιατί;... Από αυτή τη στιγμή μέχρι που να πεθάνω, θα μου μιλάτε μόνο για τον Θεό, τον Χριστό, την Παναγία, τους Άγγέλους, τους Άγίους. Για τίποτε άλλο. Ήρχοντο οί δικοί μου, οί συγγενείς, φίλοι, γνωστοί, και τους ρωτοΰσα τον καθένα χωριστά ή όλους μαζί: «Έχετε να μου πείτε κάτι σημαντικό για τον Θεό; διότι Αυτόν θα συναντήσω! Λέγετε.... Έάν δεν ξέρετε, να μάθετε. Οί μέρες περνάνε κι εγώ θα φύγω. Και σ' ένα - δύο επισκέπτες: «- Άν δεν ξέρεις ή αν δεν πιστεύεις, να φύγεις!...»

Τώρα πιστεύω με όλη μου την καρδιά, και θέλω να έξομολογηθώ όλες τις άμαρτίες μου από μικρό παιδί...». Ήτο σταθερός και άμείλικτος με το παλαιό έαυτό του ο Ξενοφών.

Και τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἦταν μεγάλο, πολὺ μεγάλο! Ἐξομολογήθηκε μὲ εὐλικρίνεια, κοινώνησε δύο-τρεις φορές καὶ ὕστερα ἀπὸ πάλι μερικῶν ἡμερῶν μὲ τὸν καρκίνο, ἔφυγε ἐν πλήρη μετάνοια, μὲ ζέουσα τὴν πίστη, εἰρηνικά, ὀσιακά, δοξολογώντας κί' αὐτὸς τὸν Θεό.

Πρωτ. Στεφάνου Ἀναγνωστόπουλου

ΚΑΡΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ: ΟΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ

Τὸ θέμα τῆς κάρτας τοῦ Πολίτη ἐπανέφερε ὁ ὑπουργὸς Ἑσωτερικῶν Παναγιώτης Κουρουμπλής, σὲ συνέντευξη ποὺ παραχώρησε στὴν τηλεόραση τῆς ΕΡΤ. Μάλιστα ἄσκησε σκληρὴ κριτικὴ στὶς προηγούμενες κυβερνήσεις καθὼς οὔτε λίγο οὔτε πολὺ τὶς κατηγοροῦσε ὅτι στὴν οὐσί-α σπατάλησαν τοὺς εὐρωπαϊκοὺς πόρους ποὺ εἶχαν στὴ διάθεσή τους γιὰ τὸ θέμα. Ο Π. Κουρουμπλής τόνισε ὅτι γιὰ νὰ λειτουργήσῃ ἡ Κάρτα τοῦ Πολίτη, πρέπει δημοτολόγια, ΑΜΚΑ, ΑΦΜ καὶ ἀστυνομία νὰ συνεργαστοῦν καὶ νὰ διαλειτουργήσουν γιὰ νὰ δημιουργηθεῖ μία μεγάλη «βάση δεδομένων» ἢ ὁποία θὰ βοηθήσῃ ὄχι μόνο στὴ μείωση τῆς γραφειοκρατίας, ἀλλὰ καὶ στὴν ἐξοικονόμηση πόρων. «Ἔτσι θὰ περιορίσουμε φαινόμενα φοροδιαφυγῆς καὶ φοροκλοπῆς», εἶπε χαρακτηριστικά. Ἀναφερόμενος στὸ πό-τε θὰ εἶναι ἔτοιμη ἡ Κάρτα τοῦ Πο-

λίτη τόνισε ὅτι σὲ 4-5 μῆνες μπορεῖ νὰ ἔχει ἐπιτευχθεῖ ἡ διαλειτουργικότητα τῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν βάσεων δεδομένων, ἀνοίγοντας τὸ δρόμο γιὰ τὴ δημιουργία τῆς Κάρτας τοῦ Πολίτη μέσα στὸ ἐπόμενο ἔτος. Πηγή: aftodioikisi.gr

«ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΜΕ» (Συνέχεια ἀπὸ τὴν 1^η σελίδα)

... ἔκανε μεγάλο τραπέζι εἰς τὸ σπίτι του γιὰ τὸν Χριστό, καὶ προσκάλεσε σὲ αὐτὸ ὅλους τοὺς συναδέλφους του. Τὸ γεγονός δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ ἀπαρατήρητο ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους. Αὐτοὶ θεωροῦσαν τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς καθαρούς, καὶ δὲν ἄντεχαν, σιχαίνονταν τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς. Ἀμέσως λοιπὸν ἡ πικρὴ ἐρώτηση πρὸς τοὺς μαθητές: Γιατί ὁ διδάσκαλός σας τρώει μαζί μὲ ὅλους τοὺς τελῶνες καὶ ἁμαρτωλοὺς; Τί γυρεύει ἀνάμεσά τους; Τὰ ἄκουσε ὁ Χριστὸς καὶ γύρισε καὶ τοὺς λέει: - Δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ γιατρὸ οἱ ὑγιεῖς, ἀλλὰ ὅσοι εἶναι ἄρρωστοι. Πάτε ὅμως ἐσεῖς οἱ «ὕγιεις», πάτε νὰ μάθετε τί σημαίνει αὐτὸ ποὺ διαβά-ξετε στὶς Γραφές σας, «ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν». Θέλω συμπάθεια - λέει ὁ Θεὸς - κί' ὄχι ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις συμμόρφωσης δῆθεν μὲ τὸ νόμο. Συμπάθεια, αὐτὸ θέλω. Κί' ἐγώ, γι' αὐτὸ ἦρθα στὴ γῆ, γιὰ νὰ καλέσω κοντὰ μου ὄχι αὐτοὺς ποὺ νομίζουν ὅτι εἶναι δίκαιοι, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, γιὰ νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ σωθοῦν. Αὐτὰ τοὺς εἶπε ὁ Χριστὸς καὶ μέχρι αὐτοὶ νὰ μάθουν τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τοὺς εἶπε, ἐμεῖς ἅς κοιτάξουμε τὸν Χριστὸν μας ποὺ δέχτηκε ὅσο ζοῦσε καὶ τὸν περιφρονητικὸ χαρακτήρισμὸ «ὁ φίλος τῶν ἁμαρτωλῶν». Αὐτὸν ποὺ κάλεσε κοντὰ του ὅσους νιώθουν κουρασμένοι ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας

κ' ἄς Τοῦ ποῦμε μὲ γλυκὸ στεναγμὸ ἀνακούφισης καὶ ἀγάπης: Σὲ εὐχαριστῶ, Κύριέ μου. Δέξου τὴ μετάνοιά μου καὶ καθάρισέ με. Θεράπευσε τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου ὡς ἱατρὸς συμπαθῆς καὶ εὐσπλαχνος. Γιὰ νὰ διαλαλῶ παντοῦ τὸ ἄπειρο ἔλεος καὶ τὴ φιλανθρωπία σου.

INKA: OXI ΣΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΚΛΑΒΙΑ. OXI ΣΤΟΝ ΧΑΦΙΕ ΤΟΥ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗ

Μετὰ ἀπὸ δυὸ ἡχηρὰ OXI στὴν «ΚΑΡΤΑ ΠΟΛΙΤΗ» ἀπὸ τὶς δημοσίες διαβουλεύσεις ἐπὶ κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ καὶ ΣΥΡΙΖΑ, σύμφωνα μὲ δημοσιεύματα, τὴν φέρνει ξανά στὸ προσκήνιο ὁ Π. Κουρουμπλής. Ὁ ὁποῖος, τώρα φαίνεται νὰ ξεχνᾷ τὴν λαϊκὴ βούληση, ἐξευτελιζοντας τοὺς δημοκρατικούς θεσμούς, ἔχοντας τὴν πρόθεση νὰ δρομολογήσει τὴν ὑλοποίηση τῆς Κάρτας φακελώματος τῶν πολιτῶν – καταναλωτῶν

καὶ ποῦ τὴν ἔχουμε ἀρνηθεῖ δημόσια καὶ ἀδιαπραγμάτευτα. Ἡ ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια, ἡ προστασία τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν καταναλωτῶν – πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων καὶ τῆς ἐλευθερίας, εἶναι ὑψιστῆς σημασίας γιὰ τὸ INKA, γιὰ αὐτὸ λέμε OXI στὴ κάρτα ξεγυμνώματος τοῦ πολίτη καὶ στὴν ἀριθμοποίηση τοῦ προσώπου... Ἡ γραφειοκρατία καὶ ἡ φοροδιαφυγὴ δὲν καταπολεμεῖται μὲ μίᾶ νέα κάρτα-ταυτότητα, ἀλλὰ μὲ τρόπους ποῦ τὸ INKA ἔχει ὑποδείξει, ἄλλωστε οἱ φοροφυγάδες τοὺς εἶναι γνωστοὶ καὶ δὲν κάνουν τίποτα (λίστα Λαγκάρντ κλπ)...

Γραφεῖο Τύπου τοῦ Ἰνστιτούτου Καταναλωτῶν (IN.KA.)

ΝΗΣΤΕΙΑ

Ἡ νηστεία τῶν Χριστουγέννων ἀρχίζει τὴν Κυριακὴ 15 Νοεμβρίου. Δὲν τρώμε κρέας, αὐγά, τυριά, γάλα. Τρώμε μόνο ψάρι. Τὴν Τετάρτη καὶ τὴν Παρασκευὴ δὲν τρώμε οὔτε ψάρι, οὔτε λάδι.

Καλὴ Τεσσαρακοστὴ τῶν Χριστουγέννων.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΡΑΦΑΗΛ

Κάθε ἡμέρα ἀνοικτὰ

9.00 – 1.00 πρῶτὴ ἀνοικτὰ

1.00 – 4.00 Μεσημέρι κλειστὰ

4.00 – 5.00 ἀπόγευμα ἀνοικτὰ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΡΑΦΑΗΛ

**καὶ προσκύνησις Τεμαχίου
Ἁγίου Δειψάνου**

Κάθε Τετάρτη στὶς 4.30 μ.μ.

(τὸν μῆνα Δεκέμβριο)

ΔΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΡΑΦΑΗΛ

Κάθε Κυριακὴ: 7.30 – 10.15 π.μ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ - Μηνιαῖο Ἐνημερωτικὸ Δελτίο

Ἰδιοκτήτης: Ἀδελφότης Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς «Ὁ Ἅγιος Ραφαὴλ»

Ἔδρα: Ἄνω Σούλι Μαραθῶνος, **Ἰστοσελίδα:** www.agiosrafael.gr

Ἐκδότης-Δ/ντής: Ἀρχιμ. Ραφαὴλ Ἀλιπαραμάκης, τηλ. 22940-61151 κ' 6944359953,

E-mail: p.rafael@agiosrafael.gr - Ἐπιστολές καὶ ἐμβάσματα ἀποστέλλονται εἰς

Διεύθυνση: π. Ραφαὴλ, Τ.Θ. 7, Τ.Κ. 19007 Μαραθῶνα.